

Sönd e jul

Psalmer: 333, 71, 338, 341, 214, 347

Texter: Jes 11:1-10, 1 Joh 5:19-21, Matt 18:1-5

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, lär oss att vara ödmjuka inför dig och ta emot din hjälp och frälsning. Lär oss följa ditt goda exempel så att vi inte främst ser till vårt eget bästa utan också till andras. Amen.

Så kom den då, lärjungarnas fråga: *"Vem är störst i himmelriket?"* De hade nog funderat hur de skulle formulera frågan, för de kunde inte gärna fråga: "vem av oss är den främste?" Den frågan hade de funderat över en tid. De hade talat om vem av dem som var störst det när de gick från Caesarea till Kapernaum. När Jesus hade frågat vad de hade talat om på vägen blev de tysta. De kände på sig att Jesus inte skulle gilla deras diskussion. Kanske kände de med sig att det var avund, högmod och stolthet som gjorde att de alla ville vara den främste. Men nu kom de med frågan: *Vem är störst i himmelriket?* Som frågan är ställd så hade de redan fått ett svar när Jesus undervisat dem om Johannes döparen. Nu gav Jesus dem ett svar som han skulle upprepa med ord och exempel – tänk på då han tvättade lärjungarnas fötter. Men innan Jesus gav dem svaret kanske de hann tänka: den störste är väl antingen Petrus, Johannes eller Jakob. Någon av de tre verkade ligga bäst till för den främsta platsen i Kristi rike. Jesus hade ju valt dem att följa med honom upp på förklaringsberget och även att följa med in i synagogföreståndarens hus där han uppväckte hans dotter från döden. Han hade också valt Petrus att fånga fisken som hade ett mynt i munnen och betala tempelskatten för dem båda.

Och så kom svaret, Jesus kallade *till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem och sade: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket. Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket. Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.* Någon kanske tänker att Jesus valde ett barn för att barn är så oskyldiga. Nej, av sammanhanget framgår att Jesus ödmjukhet mot högmod. Ödmjukhet inför Gud och ett ödmjukt tjänande av barn ställs mot högmod inför Gud och förakt för de små.

Även om ett barn kan vara både egoistiskt och tjurigt ibland så är det i alla fall så att dessa onda egenskaper - högmod och stolthet - är något som tilltar med åren. Det är hos vuxna man ser högmod, stolthet, prestige och konkurrens, och

det kan bli riktigt otäckt om personen dessutom förfogar maktmedel. Högmod innebär att man blir stor i egna ögon men liten i Guds ögon. Den är stor i Guds rike som är ödmjuk inför Gud och inför andra.

Ödmjukhet inför Gud är att omvända sig och ta emot himmelriket som ett barn. Det var ett judiskt barn Jesus ställde fram för lärjungarna. Barnet hade tagit emot bekräftelsen på att det var inneslutet i Guds förbund genom omskärelsen på den åttonde levnadsdagen. Det fanns inget speciellt tecken för flickor men Gud gjorde ingen skillnad. Guds förbund var ett förbund med folket, gammal som ung, man som kvinna. Under nya testamentets tid upptas barnen i Guds förbund genom dopet i vatten. Löftet som är knutet till dopet gäller alla, barn som vuxna, man som kvinna. Det heter: *"Löftet gäller er och era barn och alla dem som är långt borta, alla som Herren vår Gud kallar."*

Men det är talande att dopets löfte uttryckligen gäller barnen. Gud innesluter genom dopet ett hjälplöst litet barn i sitt nådeförbund och ger det en egen skyddsängel. På samma sätt behöver alla människor bli omvända och frälsta. I omvändelsen handlar det inte om vad vi förmår eller uträttat. I omvändelsen är det inte vi som är verksamma utan Gud som handlar med oss och väcker oss till andligt och evigt liv och tar oss in i sitt rike. Men det är svårt för en vuxen att ödmjuka sig inför Gud och säga: här duger jag ingenting till, förbarma dig över mig syndare och handla med mig enligt ditt löfte på samma sätt som du handlar med ett litet barn.

Barn behöver Guds frälsning lika mycket som vuxna. Det är inte så att barnen automatiskt tillhör Guds rike. Men de är hjälplösa och tar som hjälplösa emot Guds frälsning För vuxna står ofta högmodet och stoltheten ivägen. Gud är de hjälplösa hjälpare och han upphöjer de ödmjuka men de högmodiga står han emot. I jultid läser vi om jungfru Maria. När hon besökte sin släktig Elisabet brast hon ut i en lovsång:

*Han har gjort väldiga gärningar
med sin arm,
han har skintrat dem
som har stolta hjärtan och sinnen.
Härskare har han störtat
från deras troner,
och de enkla har han upphöjt.
Hungriga har han mättat
med sitt goda,
och rika har han skickat
tomhänta bort.*

Och så är det: för honom betyder stolthet, makt och rikedom ingenting. Det bekräftas om och om igen. Idag hör vi Jesus säga: *Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.*

Skillnaden mellan barns och vuxnas ödmjukhet inför Gud märks på ett annat sätt också. Det går bra att berätta för ett barn att Gud skapat världen och att han sänt Jesus som vår Frälsare. Berätta om vad Jesus gjorde och du kommer att märka att barn lyssnar till Guds ord utan att bli besvärade. Men för en vuxen kan det räcka med att säga ”bibel” för att de ska bli besvärade och vilja byta samtalsämne. De vet på förhand att nu kommer det att handla om en högre auktoritet än dem själva och det vill man inte höra.

Den är stor i himmelriket som också är ödmjuk inför andra. Jesus säger: *den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.* Lärjungarna konkurrerade med varandra om den främsta platsen i Kristi rike. I alla fall antar vi att det var så innan Jesus undervisat dem. Det är också vad som gäller här i världen. Man konkurrerar om att få det bästa av allt. Men i Kristi rike är det inte konkurrens utan ödmjuk tjänst som gäller. I värden aktas den stor som har inflytande, makt och pengar. I Kristi rike däremot är det ett helt annat arbete som räknas stort och viktigt. Det finns inget högre och viktigare arbete för en människa än att ta emot barn som är en gåva från Gud, bära dem till dopet och lära dem leva i tron på Jesus. Kom ihåg Jesu ord: *den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.*

Det föds numera få barn i Sverige. På 1800-talet föddes många barn in i fattigdom. Barndödligheten var stor. Nu har vi mycket bättre förutsättningar att ta hand om barnen, vi är inte fattiga, vi har rinnande vatten, varmt och kallt mm. Då kan man tänka att det borde födas ännu fler barn. Men det gör det inte. Det kan ha många olika anledningar. Men en kan vara att man avstår från att skaffa barn för att inte få sin frihet begränsad. Det värsta är att det dödas tusentals barn varje år, av olika anledningar, men ytterst för att man inte vill ta emot dem och ta hand om dem. Fast man borde ta emot barnen som en gåva från Gud och se det som ett högt och viktigt gudomligt uppdrag att få tjäna dem som om det vore Herren själv. Det är ett arbete som är högre och viktigare i Guds ögon än allt annat man kan göra för att försöka förverkliga sig själv.

Folk kan vara rädda för både det ena och det andra. En del har en oförklarlig rädsla för helt oväsentliga ting, fobier. En del har ångest för ingenting, i alla fall kan de inte säga vad de är så rädda för. Många är rädda för att bli allvarligt sjuka, och det kan man förstå. De flesta är rädda för döden, det kan man också förstå. Av Jesu ord i sammanhanget förstår vi att det finns en sak som vi verkligen borde vara rädda för. Det är att förleda en av dessa små som tror på

honom. Det är mycket bättre för en människa att dö en våldsam död än att förleda ett barn som tror.

Som förälder bär man på en ständig oro. Det är den smärta som ända sedan syndafallet alla föräldrar måste bära när de uppfostrar barn, inte minst mammorna. *Med smärta ska du föda dina barn, har Gud sagt.* Om det var smärtan vid förlossningen vore den snart över. Men smärtan går inte över. Den kan yttra sig i livslånga böner och förböner, och bönesvaret kanske vi inte får se på den här sidan om graven. I episteln hörde vi: *hela världen är i den ondes våld.* Det märks på så många sätt, det märks i små saker som får stora konsekvenser. Barnen blir påverkade av kompisar, av sociala medier, musik och trender. Barnen bär också på en syndfull natur liksom alla. Den gör oss tröga till att göra Guds vilja men dras till det som är mot Guds vilja. Det kan sluta illa.

Det är ingen tröst att Gud ska straffa var och en som förleder ett barn bort från tron, för då är det redan för sent. Men det är en stor tröst då Jesus säger att barnens änglar i himlen alltid ser vår himmelske Faderns ansikte. Våra barn som vi burit fram till dopet äger höga himmelska skyddsänglar. Hebreerbrevet lär oss att änglarna är *andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som ska ärva frälsningen.* Dessa höga heliga änglar är utsända för att tjäna våra barn enligt Guds vilja och vi kan lita på att Gud låter allt samverka till det bästa för dem som älskar honom.

Jesu undervisning till lärjungarna är mycket kraftfull. Den lär oss att vara ödmjuka inför Gud och den tjänargärning han satt oss till. Av Jesu ord förstår vi hur innerligt mån han är om varje människas frälsning. Han vill skydda barnen, och alla, från allt som kan förleda bort från tron. På samma sätt vill han att vi ska vara måna om vår egen och våra barns frälsning och akta oss för allt som kan förleda bort från tron. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, sänd din Ande till oss och förnya vårt sinne så att vi sätter ditt rike främst i våra liv och så att vi ödmjukt tjänar varandra. Hjälp oss undervisa barnen du anförtrott oss och vara goda exempel för dem. Vi tackar dig för dina heliga änglar du sänder att tjäna alla som ska ärva frälsningen. I Jesu namn, amen.